

Práce je zaměřena na průzkum problémů, ke kterým vede dělení práva na právo pozitivní a právo přirozené, a jejichž stručným shrnutím je otázka, zda lze někde objevit měřítko správnosti pozitivního práva, či zda je jeho tvorba ničím neomezenou libovůlí. Práce předkládá tezi, že možné východisko z tohoto dilematu by mohlo být vytěženo z ontologické reinterpretace pojmů subjektu, morálky, moci a spravedlnosti, kterou provedl Friedrich Nietzsche. Výsledkem by měl být náhled, že odmítnutím metafyzicky pochopeného přirozeného práva se nezbavujeme možnosti hodnocení práva jako takového. Nástrojem nového hodnocení by se měla stát spravedlnost, která ovšem není pochopena staticky, jako faktum, ale jako určitá neustále nacházená a ztracená kvalita právního řádu. Právní řád sám je totiž pochopen jako výsledek boje perspektiv, který vede k neustále novému určování hodnot (interpretaci) svých prvků, a tím i k neustále novým podobám spravedlnosti, z nichž žádná nemůže být spravedlivá „o sobě“, jelikož takové ustrnutí by vedlo ke zrušení pole práva jako takového.